

Ο Άγιος Παΐσιος και ο μικρός Αναστάσιος

[δοξη](#)

Η

ευλαβής μητέρα σου σε πήρε από το χέρι ένα απόγευμα του Μάη να βρείτε τον παππούλη. Εκείνος ησύχαζε σε ένα κελί στη Σουρωτή, έτσι της είχαν πει, το δικό σου παιδικό κορμάκι βασανισμένο από χειρουργικές επεμβάσεις επιζητούσε τη χαμένη παιδική ανεμελιά. Η μητέρα σου δάκρυζε σιωπηλά καθ' όλη τη διαδρομή, κι όταν η μοναχή σας συνόδευε στο ανηφορικό μονοπάτι προς το κελί του γέροντα, ο πόνος της, το κλάμα της, σπάραζε ακόμα κι αυτή τη φύση που αναγεννιόταν.

«Σοφία μην κλαις». Χωρίς να την έχει ξαναδεί, χωρίς να χει πει σε κανένα και καμία το όνομά της, εκείνος μόλις την είδε την παρηγόρησε, αληθινά, προσευχητικά, ταπεινά, με ειλικρίνεια, και της πήρε με μιας όλο τον πόνο που κουβαλούσε στην ψυχή της. Άνοιξε την κουρασμένη από τους ασκητικούς αγώνες αγκαλιά του. Έτρεξες όπως το εγγόνι στον παππού του, τον καταφιλούσες κι εκείνος σου χάιδεψε τα μαλλιά. Παρηγόρησε τη μητέρα σου κι έπειτα στράφηκε σε σένα. Επίμονα τραβούσες το μεγάλο ξύλινο σταυρό που είχε κρεμασμένο στο στήθος του.

«Αναστάση, όχι ακόμα. Θα ρθει η ώρα που θα γίνει δικός σου». Αυτά ήταν τα λόγια του και τα μάτια του γέμισαν δάκρυα. Υπέφερες από ποικίλες ασθένειες, όπως κι εκείνος. Δε μίλησε στη μητέρα σου για θεραπεία, για θαύμα. Είχε στην αγκαλιά του έναν άγιο κι αυτό του αρκούσε. Η οσιακή του αγκαλιά δέχθηκε ένα βασανισμένο παιδικό κορμάκι μα συνάμα ένα σύγχρονο μάρτυρα. Τι συνάντηση Θεέ μου! Μέσα από πόνους κι αγώνες, μέσα από θυσίες υπηρέτησες το Θεό και την Εκκλησία του 40 χρόνια. Τόσα σου χάρισε η φιλεύσπλαχνη μακροθυμία του. Κι εκείνος είχε τη διορατικότητα να το διακρίνει. Οι δικοί του αγώνες στην έρημο του Άθω ευωδιάζαν σαν μυρίπνοα άνθη, κι εσύ μη χορταίνοντας τη μυρωδιά του Παραδείσου θέλησες να ανθίσεις γρηγορότερα.

Αποχαιρετιστήκατε σαν δυο παλιοί φίλοι. Εσύ 4 ετών, κι εκείνος κοντά στα 70. Αποχαιρετιστήκατε δίνοντας υπόσχεση πως θα βρεθείτε πάλι σύντομα. Τι σου είναι η άχρονη αιωνιότητα ε; Πάντα είναι συνεπής στο ραντεβού της. Όταν μαζί, λίγο πριν το τέλος, λίγο πριν μπεις για τελευταία φορά στο νοσοκομείο, επισκεφθήκαμε τον τάφο του σε είδα βαθιά συγκινημένο. Όταν σε πλησίασα μου είπες αφοπλιστικά. «Άραγε μου δωσε ο γέροντας το σταυρό που μου είχε υποσχεθεί;».

Δεν στο έδωσε απλά Αναστάση. Στον κληροδότησε. Αιωνία σας η μνήμη.

Θεολόγος Παπαδόπουλος

Πηγή: imverias.blogspot.gr